

Goa som skueplads for spiritualitet og gode fortællinger

Selvom Goa er ved at forvandle sig til et overrendt feriemål med for mange charterturister og russere, slår arven fra de gamle hippier og Indiens spiritualitet stadig så meget igennem, at det er umuligt ikke at støde ind i spændende mennesker, gode historier og selvudvikling.

Af Kathrine Schmeichel

"Jeg har lige set en død turist."

Min tyske nabo med det lyse rastahår er netop trådt ind på den fælles balkon på vores lille guesthouse i Goa, hvor vi begge er på ferie. Hun i et halvt år, og jeg i en måned på flugt fra den kolde vinter i Danmark.

Jeg kan lige akkurat skimte hendes ansigtsudtryk i skumringen, hvor palmerne står som sorte silhuetter mod den blålige himmel over det Det Arabiske Ocean – en perfekt kulisse for klicheen om et ferieparadis. Hun ser både rystet og undrende ud.

"Jeg kom forbi et hus lige bagved. En af de lokale mænd kaldte på mig og pegede på et rum i huset. Jeg anede ikke, hvad han ville og var helt uforberedt på at skulle se en død mand."

"Det er den ottende turist, der er død, imens jeg har været her," udbryder min nabos veninde, der også befinder sig på balkonen.

Veninden, der har været på Goa et par måneder, ved kun, at den ene af de døde var en russisk kvinde, der begik selvmord på grund af kærestesorger. Snakken udvikler sig til en personlig udveksling om os selv og vores eget liv. For som altid, når man rejser i Indien – især på Goa, der er et krydsfelt for alverdens rejsende og bedst kan beskrives som en hybrid mellem Tenerife, Dyrehavsbakken og Christiania – møder man interessante mennesker, der gerne vil i dialog og ofte også har et spirituelt søgende sind, der dækker et felt fra yoga, meditation og ophold i ashrams til selvudviklingskurser, bevidsthedsudvidende stoffer og massagekurser. Det er stort set umuligt ikke at rende ind i den gode historie her.

Nabo på erkendelsesrejse

En af disse historier handler netop om min nabo, som jeg er kommet tæt på, fordi vores fælles balkon giver anledning til tilfældige møder på forskellige tidspunkter af døgnet og dermed også indsigt i hinandens rutiner og liv

på de 12 kvadratmeters privatsfære – inklusiv balkon – vi hver især har.

Balkonudsigt i aftenslumringen.

Min nabo, der er midt i 30'erne, har for nylig haft besøg af sin mand og deres syvårige søn i tre uger. Hun er lettet over at være alene igen.

"Der er nogen ting, jeg skal finde ud af," som hun siger.

I disse dage går hun på et 14 dages intensivt yogakursus, der starter allerede klokken syv om morgenen, og som mest fungerer som inspiration til hendes egen yogaundervisning hjemme i Tyskland.

Yogalæreren er en mand fra Tyskland, der har boet i Indien i fem år, og som på ingen måde er på vej tilbage, men har problemer med at få et nyt green card, der i Indien gives for en femårig periode.

Yogalæreren er i princippet årsag til, at min nabo befinder sig i Indien.

"Jeg blev forelsket i ham sidste år, da jeg var på et yogakursus hos ham. Min mand betalte mig en flybillet tilbage hertil, så jeg kunne blive afklaret med, hvad jeg ville."

Da min nabo atter landede i Goa for at bo hos yogalæreren, fandt hun til sin forfærdelse ud af, at yogalæreren havde en kæreste, og at forelskelsen ikke var gensidig. Det bragte hende på en flugtrejse til bl.a. Osho Meditation Ressorrt i Puna tæt på Mumbai,

hvor hun mødte en meget rig, amerikansk mand i 40'erne, der tjente sine penge på legetøj, havde tvangstanker omkring hygiejne og kun tændte på meget unge piger. De to blev rejsefæller i nogle uger og kunne i al deres forskellighed berige hinanden i et ligeværdigt, platonisk forhold.

"Han havde aldrig været tæt på en hippieagtig type som mig. Vi sov faktisk i samme seng, uden at der var noget. Og jeg fungerede som en slags coach for ham – især omkring det med de unge piger. For mig var han et inspirerende bekendtskab, fordi han var en spændende og klog mand. Og en fantastisk hjælp til at komme videre oven på min ulykkelige forelskelse."

I dag er hun gode venner med yogalæreren, og han er *ikke* årsag til, at hun om en måned tager hjem til Tyskland og beder om skilsmisse.

"Min mand er min bedste ven. Men vi er som bror og søster og har ikke haft sex i fire år. Og der skal ske noget nyt i mit liv. Det har jeg i den grad indset her. Jeg må videre. Og det kan jeg kun gøre alene."

Det familieejede guesthouse ligger som en kulørt enklave i en kokospalme-lund tæt på havet.

Russerne dominerer

Da jeg spørger manageren i det familiedrevne guesthouse om den døde mand, siger han blot, at det var en ung russer, der – "som så mange andre russere" – havde taget for mange stoffer og drukket for meget Old Munk – en meget billig og velmagende rom, der efter sigende er udviklet til det indiske militær, så soldat-

erne kunne holde varmen i de kolde bjergegne i Nordindien.

Russerne udgør en meget stor del af Goas turister. Og de bliver flere for hvert år, i alt fald på Nordgoa, som jeg har besøgt fire gange siden 2008. Med et indbyggertal på omkring 145 millioner og en voksende middelklasse kan det ikke undre, at russerne dominerer i et land som Indien, der både er billigt at rejse i, solrigt og varmt på en årstid, hvor 20-30 minusgrader ikke er usædvanligt på russiske breddegrader.

De mange russere kan dog godt præge stemningen i en lidt dårlig retning, fordi flertallet kun kan tale russisk og ikke virker særligt imødekommende og ofte opfører sig som et herrefolk i bevidstheden om at være en majoritet. Attituden er tit lukket, nærmest uhøflig, over for ikke-russere især de indere, der til overflod – og en meget lav løn – arbejder hårdt på at servicere de mange turister.

Verserende rygter siger, at den russiske mafia har et godt tag i Goa og særligt i de russisk dominerede klubber, der ifølge rygterne betaler tilpas høj bestikkelse, sådan at politiet lader dem være i fred, selvom det er forbudt at spille høj musik og larme efter kl. 22 – et forbud, der er en af de senere års kvalitativt mærkbare – eller måske rettere lyd-høre – forbedringer i Goa.

Selvfølgelig kan man også møde søde og åbne russere, der både kan tale engelsk og gerne vil kommunikere. Man skal bare ofte selv tage det første skridt til en dialog. Og måske er den umiddelbare lukkethed blot et udtryk for en art nationalkarakter, for jeg har flere gange oplevet, at den lidt betonagtige facade hurtigt krakelerer, når jeg har insistet på en snak på engelsk eller med mine få russiske gloser fra en fjern gymnasiefortid.

Guesthouse-familiens veranda er både reception og centrum for familieliv. Manageren ses i baggrunden.

Goa er kommerciel og overrendt

Strandlivet er en stor del af Goas herlighed, og selvom de lange hvide sandstrande levner rigeligt plads til alle, er de dage, hvor man kunne have en strand for sig selv og bo i en simpel hytte i et træ endegyldigt forbi.

Siden de første hippier opdagede Goa i 60'erne, er tilstrømningen af turister blevet så stor, at indbyggertallet i Indiens mindste delstat tredobles til lidt over tre millioner i højsæsonen fra oktober til april.

"Goa er blevet alt for kommerciel. Det er svært bare at få lov til at hænge ud på stranden og være sig selv. Alle steder skal man købe noget, og det er blevet meget dyrt både at bo og spise her. Jeg tror ikke, at jeg har lyst til at komme tilbage."

Den mørke veltrænede mand ser nærmest vred ud. Jeg kender ham som The Trumpet Man – et navn, jeg selv har givet ham. Det er første gang, vi har en længere snak. Jeg lagde mærke til ham allerede sidste år, fordi jeg løb forbi ham hver morgen på min daglige løbetur. En smuk, ung mand i bar, muskuløs

overkrop med røde pludderbukser fordybet i at udføre yoga, spille trompet eller tale med forbigående fangede naturligt min opmærksomhed. Da jeg så ham igen i år – i samme antræk og med trompet – begyndte jeg at hilse på ham, når jeg løb forbi. Og en dag stoppede jeg for at spørge, om han ikke kunne spille 'My Funny Valentine' for mig.

"Uha, nej. Så dygtig er jeg ikke endnu. Jeg har kun spillet trompet i et par år," sagde han.

Den aften, jeg møder The Trumpet Man, kan jeg først ikke kende ham, fordi han ser mørkere ud i aftenbelysningen og også sidder og spiller guitar. Jeg er sammen med nogle danske musikere, jeg har mødt et par dage forinden, og en af dem begynder at jamme med på sin melodika.

The Trumpet Man spiller noget latinamerikansk musik med mange akkorder, som, melodikaspilleren forsøger at følge med i, men han stopper hurtigt og siger til sin medspiller, at musikken er for kompliceret at jamme til.

"Jeg er ikke vant til at improvisere med andre," siger Trompetmanden lidt undskyldende. Efter at have røget en joint og hyggesnakket lidt takker han af og siger godnat.

"Jeg skal jo pleje mine tømmermænd med yoga på stranden i morgen tidlig," siger han med et glimt i øjet.

Nogle dage efter møder jeg ham igen, da jeg er ude at løbe. Jeg stopper, fordi jeg vil vide, hvem han er, og hvor han kommer fra. For selvom jeg har gættet, at han må være inder, er han atypisk – både i udseende og rejsestil. For på trods af vækstrater på omkring ti procent og en voksende middelklasse, der nu udgør en fjerdedel af Indiens over en milliard mennesker, er det indiske samfund stadig meget traditionelt og hylder det familiemæssige fællesskab mere end den individuelle ener, der skiller sig ud.

Han fortæller mig, at han stammer fra den sydlige delstat Tamil Nadu, har en ph.d. i molekylærbiologi og har rejst rundt i Indien i fire år med en arv fra sin bedstefar som økonomisk fundament.

"Jeg vender aldrig tilbage til mit tidligere job. Det gjorde mig syg i sjælen. Jeg ved ikke, hvad jeg skal lave, når mine penge slipper op. Måske jeg vil begynde at undervise i yoga," siger han, hvorefter vi skilles for hver især at hellige os vores individuelle morgenritual: Jeg i løb langs strandkanten, og han i avancerede yogastillinger på det bare sand.

Underholdning ved solnedgang

Selvom Goa har mistet sin uskyld og er blevet kommercialiseret og 'charterturistificeret', er strandlivet – i alt fald på min strand i den nordlige del af Goa – stadig særegent og trækker tydelige spor til de gamle hippiedage.

De mest bemærkelsesværdige oplevelser får man omkring solnedgang. Her myldrer det frem med folk, der dyrker yoga, tai chi, meditation, spiller på håndtrommer eller jonglerer med ild og tunge jernkæder – alt sammen i fuld offentlighed, akkompagneret af den nedadgående sol over havet.

Meditation til solnedgangen.

Det kan også blive rigtig mærkeligt. En tidlig eftermiddag, hvor jeg var på vej langs vandet mod min sædvanlige strandcafe med de store bambus-solbænke, kom omkring 50 mennesker pludselig dansende, rullende, løbende og hoppende ud i vandet foran mig.

Jeg fandt siden ud af, at de alle deltog i en slags festival, der handlede om at lege og være kreativ.

En anden dag på samme strækning gik en mand som det mest naturlige baglæns, mens

han nikkede overdrevent med hovedet og svingede armene op i luften. Samme mand havde få dage forinden spurgt, om han ikke skulle give mig massage.

"Jeg er ret god og intuitiv og har fået meget ros af folk," sagde han på et temmelig ubehjælpsomt engelsk med russisk accent. Jeg takkede pænt nej og sagde, at jeg kun ville lade mig massere af en kvinde. Det afslag var han meget uforstående over for. "Jamen, jeg er virkelig god!," insisterede han.

Mine tre nye musikervenner er her alle for at fordybe sig i deres musik. To af dem som sangskrivere og en for at studere indisk raga-sang. Nogen gange ved solnedgang mødes de for at jamme – den kvindelige komponist på sin helt specielle, schweiziske hung, som er en metaltrøme med syngende toner, den mandlige komponist og pianist på sin nyindkøbte melodika og sangerinden på et indisk strengeinstrument, der ligner en harpe i miniformat.

Denne aften har der traditionen tro samlet sig en lille publikumsskare – blandt andet fire indiske mænd i badebukser, der netop har haft det sjovt i bølgerne og nu lader sig tørre af den milde aftenvind, mens de drikker øl og ivrigt fotograferer de jammende musikere.

Det vil være synd at sige, at inderne dominerer blandt turisterne på min strand. Som regel vælger den indiske over- og middelklasse helt andre strande, hvor der overvejende er indere og ganske anderledes, mere luksuriøse forhold. Men i år er der flere indere blandt de vestlige turister, og det er kærkomment at se, at rollerne er lidt byttet på den måde, at musikerne udgør en spændende attraktion for de fotograferende indere. Attraktionen bliver ikke mindre af, at nogle turister tilfældigvis udfører tai-chi i strandkanten med bevægelser, der fuldkommen passer til musikken.

Jam ved solnedgang med tai chi i baggrunden.

Operation i det fri

Goa er også andet end strandliv. En formiddag, mens jeg sad og mediterede i mit lille rum, hørte jeg lyden af en skrigende gris og frygtede med det samme, at familien skulle til at slagte en gris, der som alle andre husdyr – hunde, katte og køer – går frit omkring på sandet mellem husene i ubesværet samkvem med turister, lokale beboere og scootere.

Hele guesthouse-komplekset, der ved fuld kapacitet huser hundrede rejsende, er bygget omkring familiens hus og gårdsplads, hvorfor mange af familiens aktiviteter foregår med publikum på – fra tøjvask og madlavning til almindelig udehygge og familiebesøg.

Denne intimitet er en af attraktionerne ved at bo på netop dette guesthouse, der ikke har en hjemmeside, men som lever af 'the word of mouth' fra andre turister.

Jeg havde på ingen måde lyst til at overvære en slagting, men nysgerrigheden vandt over min åndelige syssel, hvorfor jeg endte med at følge det meste af oprinnet gennem lamellerne i mit badeværelse.

Da jeg kiggede første gang, lå der en bundet gris i et hjørne af gårdspladsen. Da jeg kiggede anden gang lå grisen og vred sig i en sæk. Næste gang, jeg kiggede, havde tre mænd – der ikke hørte til familien – taget grisen ud af sækken, og en af dem var i gang med noget, der lignede en operation midt på den bare jord. Jeg kunne ikke helt se, hvad der foregik, fordi en af mændene sad i vejen.

På et tidspunkt begyndte han, der havde foretaget operationen – eller hvad det nu var – at sy grisen med noget, der så ud som sejlgarn. Efter en del sting og efter at være blevet gnedet ind i gult pulver, som umiddelbart lignede en karryblanding, rejste grisen sig med et blodigt bagparti og luntede af sted, og mændene vaskede deres hænder med en vandslange. Tilbage på den sandede jord lå en mindre blodpøl. Hele seancen fra de første skrig, til at grisen atter rejste sig, tog en times tid.

Senere fik jeg at vide af familiens søn, guesthouse manageren, at det var deres eneste gris, og at den havde haft en gevækst på størrelse med en kartoffel, som den lokale dyrlæge nu havde fået opereret ud.

Familiens eneste gris bliver gnedet ind i gult pulver og syet efter operationen.

"Og grisen har det helt fint," forsikrede han, da jeg gav udtryk for, hvor usædvanligt det var for mig fra min kultur at overvære en sådan hændelse.

"Hos os ville det foregå indenfor i sterile omgivelser – og sikkert også på et dyrehospital," fortalte jeg ham.

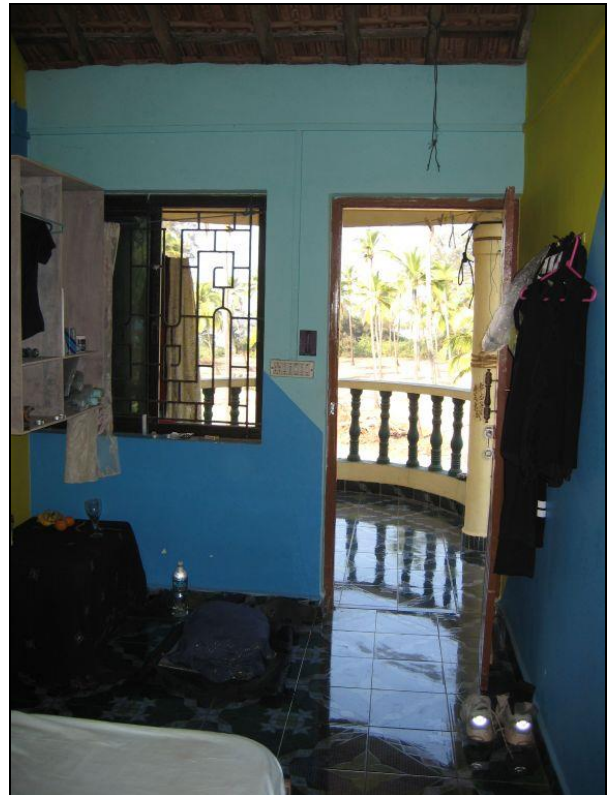
En time efter at den skrigende gris blev indfanget og opereret på den bare jord, rejser den sig igen og går.

Indien er den gode historie.

Efter en måned med strandliv som dagens vigtigste rutine vender jeg mod megamillionbyen Mumbai – Indiens New York. Her venter lige så spændende mennesker og historier – mine gode venner, som ikke er turister, men indere fra den bedrestillede middelklasse.

Her er for eksempel kvinden, der efter 25 års tvangsægteskab prøver sig selv af med forhold til flere mænd, selvom hun bor sammen med både mand, barn og svigermor. Der er den kvindelige pioner, som kæmper for at udbrede sit koncept om førskole og fritidsordning, der med høje idealer om humanisme og tolerance baserer sig på at lære børnene om deres samfund, naturen og de mange religioner gennem leg. Og der er den drømmende, attraktive mand, som i en alder af 40 år endnu ikke har giftet sig, men i længslen efter sin afdøde mor konstant afviser de mange skønne kvinder, der byder sig til.

Men det er nogle andre historier, som kan blive fortalt en anden gang. For er der en ting, man helt sikkert *ikke* kan undgå, når man rejser i Indien, er det at støde på den gode historie.

'Simple life' i et primitivt værelse med udsigt.

De farvestrålende huse på Goa er en fryd for øjet.

Mange strandrestauranter har stadig et touch af de gode gamle hippiedage.

Taxachaufføren (th) inviterer på et glas velsmagende sukkerørsjuice.

Det skorter ikke på strandbekendtskaber. Forfatteren står tv.